

Arrest

nr. 135 004 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MAESELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 december 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

Naam/[...]: [L.]

Voornaam/[...]: [M.]

[...]

Nationaliteit/[...]: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Er werd een PV ten zijne laste opgemaakt voor het verkopen van drugs (KO.60.L1.003972/2013).

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar hem betekend op 07/04/2014.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er werd een PV ten zijne laste opgemaakt voor het verkopen van drugs (KO.60.L1.003972/2013).

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 22/08/2011, 05/09/2012, 12/11/2012, 07/04/2014, 06/09/2012) en een inreisverbod van drie jaar (betekend op 07/04/2014).

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 22/12/2009 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/07/2011. Deze beslissing is op 22/08/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 23/11/2011 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 28/06/2012. Deze beslissing is op 05/09/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 21/05/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 02/10/2012. Deze beslissing is op 17/10/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd verschillende keren geïntercepteerd door de politie van Kortrijk en Grensleie:

- PV KO.55.L1.022377/2012 (illegaal verblijf)
- PV KO.55.L1.022747/2010 (illegaal verblijf)
- PV.KO.55.L4.000438/2011 (illegaal verblijf)
- PV KO.55.L1.006264/2012 (illegaal verblijf)
- PV KO.60.L1.003972/2013 (drugs/verkopen)
- PV KO.10.L1.003972/2013 (vereniging van misdadigers)
- PV.KO.55.L1.011909/2014 (Illegaal verblijf)
- PV KO.55.L1.017835/2014 (Illegaal verblijf)

Betrokkene heeft op 26/10/2012 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17/03/2014. Deze beslissing is op 07/04/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 0 dagen) en een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Betrokkene werd op 06/09/2014 geïntercepteerd door de politie van Kortrijk (PV KO.55.L1.017835/2014). Een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 06/09/2014.

Betrokkene werd door de stad Kortrijk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad, dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen, is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.1. Verweerder werpt op dat de vordering laattijdig werd ingesteld en dus onontvankelijk is.

2.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in casu, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid juncto artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet, beschikte over een termijn van vijf dagen om een beroep in te stellen. De bestreden beslissing werd verzoeker op 2 december 2014 ter kennis gebracht. De laatste nuttige dag dat verzoeker een beroep kon instellen was bijgevolg maandag 8 december 2014. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 december 2014 zijn beroep in. Het beroep is dan ook tijdig ingesteld.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds van zijn vrijheid beroofd is met het oog op zijn verwijdering. Verweerder bevestigt dat verzoekers repatriëring is gepland op 13 december 2014. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie - en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, d[a]n voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van*

de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker erkent dat wanneer een schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd Uw Raad in de eerste plaats zal nakijken of er een privé- en / of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Verzoeker erkent tevens dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en / of familie- en gezinsleven Uw Raad zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi / Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz / Oostenrijk, §34; EHRM 15 juli 20032 Mokrani / Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privé leven.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie : EHRM 12 juli 2001, K en T / Finland, § 150).

Het begrip 'privé leven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (zie : EHRM 16 december 1992, Niemiets / Duitsland, § 29 De beoordeling of er sprake kan zijn van een familiale- en gezinsleven of van een privé leven of van beiden is dan ook een feitenkwestie.

In casu - en dit wordt bevestigd door het administratief dossier - moge duidelijk blijken dat verzoeker hier niet alleen op ononderbroken wijze sedert 14.02.2006 verblijft (en derhalve alhier het centrum van zijn belangen heeft), hier een privé leven heeft ontwikkeld, doch hier tevens een deel uitmaakt van een zeer ruim gezinsverband met vijf broers en zussen en de overlevende weduwe.

Verzoeker meent dan ook terecht dat Uw Raad - uit het prima facie onderzoek - zal dienen te besluiten dat verzoeker alhier een privé leven heeft uitgebouwd en tevens er een gezinsleven bestaat.

Gelet op het gegeven dat in casu gaat om de weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Verzoeker meent dat deze inmenging niet proportioneel is en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Dit te meer wanneer ook rekening wordt gehouden met hetgeen supra wordt gesteld werd nopens de schending van het artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker meent dan ook te kunnen besluiten dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is."

3.3.1.2. De Raad dient te benadrukken dat verzoekers bewering als zou hij sedert 14 februari 2006 onafgebroken in het Rijk verblijven geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Uit deze stukken kan immers worden afgeleid dat verzoeker zich in het jaar 2009 nog in Marokko bevond, aangezien hij een aanvraag indiende bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aldaar om een visum te verkrijgen met het oog op een familiebezoek. Verzoeker werd daarnaast nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden gesteld dat de bestreden beslissing een einde maakt aan een voortgezet verblijf. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in het gedrang brengt. Voorts moet worden uiteengezet dat verzoeker, door er op te wijzen dat tal van zijn familieleden in België verblijven, ook niet aantoonde dat hij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van voormelde wetsbepaling heeft.

Zelfs in de veronderstelling evenwel dat verzoeker toch enig privé- of gezinsleven heeft in het Rijk dat in aanmerking zou moeten worden genomen, dan nog moet worden gesteld dat er niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in verzoekers privé-of gezinsleven. De bestreden beslissing heeft immers een wettelijke basis en is vereist om één van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde doelstellingen te bereiken. Er kan immers niet worden ontkend dat het laten respecteren van de verblijfwetgeving nodig is ter bescherming van de openbare orde en dat de bestreden beslissing, gezien verzoeker volstrekt illegaal in het Rijk verblijft, geenszins als disproportioneel kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De motieven van het bestreden bevel luiden als volgt :

"artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten, betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementen niet "

Artikel 74/14 §3,4°: de onderdanen van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

De determinerende motieven zoals aangehaald door verweerder in de bestreden beslissing kunnen dan geen voldoende basis zijn teneinde verzoeker een bevel te betekenen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar Marokko.

Marokko is voor verzoeker een volledig vijandige omgeving terwijl België het (enige) centrum is voor zijn familiale en zakelijke belangen."

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft, zoals verzoeker terecht aangeeft, tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische

overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Door te duiden dat hij niet akkoord gaat met de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig

3.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (zie : RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt Uw Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoeker meent dan ook terecht te moeten vaststellen dat verwerende partij zich niet op afdoende wijze heeft laten informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een bevel te kunnen nemen hem naar een land terug te sturen waar verzoeker geen enkele band mee heeft. Alle familiale en zakelijke banden zijn in België geconcentreerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.”

3.3.3.2. De Raad kan slechts duiden dat het feit dat verzoeker familieleden in België heeft en zijn loutere bewering dat hij geen band heeft met Marokko – het land waar hij nochtans werd geboren en het grootste deel van zijn leven verbleef – hem niet vrijstellen van de verplichting om de bepalingen van de Vreemdelingenwet te respecteren. Er blijkt ook prima facie niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten. Tevens moet worden vastgesteld dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken, zodat geenszins kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en niet gesteund is op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK